

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

L'única sortida: tirar endavant

Podem s'estavellarà per culpa d'allò que l'ha catapultat cap amunt. Són les maltempsades de la lògica política, quan la ideologia topa amb la realitat. Més de la meitat dels diputats –36 de 69– ho són pel vot d'una *perifèria* espanyola que, d'una banda, sent la incomoditat d'una Espanya unitarista que la maltracta però que, de l'altra, no se sent –encara– amb prou força per trencar els llaços d'interès o sentimentals que hi manté. Els vots de Galícia, el País Basc –amb Navarra– i els Països Catalans fan més de dos milions i mig de vots dels cinc i mig que va obtenir Podem el 20-D. En aquests territoris va obtenir el 24,7 per cent dels vots. A la resta de l'Estat, només un 17,6 per cent. Ara Podem es troba atrapat entre la línia vermella del referèndum que va prometre a Catalunya i el mur altíssim del nacionalisme espanyol, absolutament hegemònic enllà dels territoris on el partit d'Iglesias ha tingut els millors resultats. I, si t'hi empenyen, una línia sempre fa de més bon saltar que un mur.

LA BONA NOTÍCIA, des d'una perspectiva sobiranista catalana, és que no hi ha retorn als vells escenaris perdedors que ja coneixem. Vull dir que aviat s'acabarà la il·lusió d'un hipotètic acord amb l'Estat per acceptar un *dret a decidir* que aquí ja vam voler deixar enrere el 27-S, cal dir-ho, amb un èxit relatiu. Dit d'una altra manera: no hi haurà xoc de trens perquè, mentre que la gran majoria de catalans només consideren anar endavant, la immensa majoria d'espanyols no accepten que se'ns proposi altra cosa que anar enrere. No toparem perquè no ens trobarem. Incapaç d'oferir cap projecte de futur, Espanya només pot exigir que tornem a la cleda, i no ho farem.

LA PROPOSTA que ha fet Pablo Iglesias per esquivar la línia vermella del referèndum, això de crear un Ministerio de la Plurinacionalidad en mans del cap de llista d'En Comú Podem, Xavier Domènech, no deixa de ser una idea arnada, que neix morta, i de la qual ja coneixem els resultats. Era en Duran i Lleida qui el 1995 –fa vint anys llargs!– publicava *Catalunya i l'Espanya plurinacional*, un benintencionat assaig la capacitat del qual per convèncer Espanya va ser perfectament descriptible. I que em perdonin Duran, Domènech i Iglesias de ficar-los al mateix sac de les quimeres polítiques. A més, la sentència del Constitucional de 2010 ho deixava ben clar a propòsit de l'Estatut del 2006: considerava el preàmbul on s'afirmava que Catalunya era una nació com a “jurídicament intranscendent” i recordava, amb arrogància formal: “*La nación que aquí*

SERGIO BARRENECHEA / EFE

Podem està atrapat entre el referèndum i el mur altíssim del nacionalisme espanyol

importa es única y exclusivamente la nación en sentido jurídico-constitucional. Y en ese específico sentido la Constitución no conoce otra que la Nación española [...]”. És a dir, Iglesias proposa un ministeri que té més números per ser declarat inconstitucional que la mateixa conselleria catalana d'Exteriors!

A ESPANYA hauran d'esperar a veure si se'ls desinfla el suposat final del bipartidisme. I després de constatar que Espanya no és país de pactes i coalicions, potser l'electorat tornarà a centrar el vot útil en els vells partits. Però aquí no podem esperar a si algun dia són capaços d'organitzar-nos un referèndum amb la voluntat de fer-lo perdre al sobiranisme català, que és a tot el que arriba Podem. Aquí hi ha un projecte de futur que ha de superar encara els dos darrers obstacles. Un, saber-lo definir a partir d'un debat constituent que insisteixi a aprofundir en allò que el va fer néixer: l'aspiració a més democràcia, prosperitat i dignitat. I dos, incorporar-hi els catalans que encara en recelen per desconfiança, per por o per desconeixement. No perdem més temps esperant miracles a Espanya.